

rep.nr. 2011/14 04

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 24 mei 2012

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk o.g.v. art. 747, § 2, Ger. W.
definitief

in de zaak:

U W
appellant op hoofdberoep, geïntimeerde op incidenteel beroep, met als
raadsman mr. VANWELDE Claude, advocaat te 1080 BRUXELLES,
Boulevard Louis Wettewie, 67 boîte 24, die niet verschijnt,

tegen:

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling, met
zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein, 11, geïntimeerde op
hoofdberoep, appellant op incidenteel beroep, vertegenwoordigd door mr.
KIRSCH M. loco mr. LIBEER Stephane, advocaat te 1040 BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55 Bus 10.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 08-11-2010 door de Arbeidsrechtbank te Brussel, 27e kamer (A.R. 2.318/07),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 11 maart 2011,
- de neergelegde conclusies,

- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 15 maart 2012, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op de openbare terechtzitting van 19 april 2012. De uitspraak werd ten slotte verdaagd op heden.

*

I. FEITEN

Op 24 juli 2001 voerde de sociale inspectie van het Ministerie van het Brussels Gewest een controle uit op het adres 1020 Brussel, Reper-Vrevenstraat 135, waar vastgesteld werd dat in de aldaar gevestigde garage de heer R F aan het werk was, die tevens meldde dat twee Polen werden tewerkgesteld voor schilderwerk, laswerk en siersmeedwerk. De heer F verklaarde dat hij zelfstandige was die hier en daar werken deed, dat hij aansprakelijk was voor de aanwezigheid van de Poolse werknemers en geen enkele verplichting als werkgever had nageleefd.

De heer F verklaarde verder dat hij de heer U: sinds 25 jaar kende en sinds november 2000 werkte in de garage gelegen te Laken, 135 Reper-Vrevenstraat. Hij verklaarde verder dat hij gewoonlijk werkte van maandag tot zaterdag van ongeveer 7 uur 's morgens tot 16.00/17.00 uur, en soms op zondag. Hij werd forfaitair betaald. Wat zijn werkzaamheden betreft, werd melding gemaakt van schilderwerk, onderhoud van vliegtuigen, plaatsen van LPG-uitrusting op de voertuigen van 'de baas'.

De heer U is afgevaardigd-bestuurder van de vennootschap naar Luxemburgs recht AMAC, die eigenaar was van het terrein gelegen aan de Reper-Vrevenstraat 139 in Laken.

Uit een proces-verbaal van verhoor, opgesteld door de inspectie van sociale wetten van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid op 21 november 2011, blijkt dat de heer U ontkende dat hij Poolse werknemers in dienst had genomen om te werken voor hemzelf of de vennootschap AMAC. Wel stelde hij dat, wat de heer F betreft, hij zijn toestand bij de RSZ zou regulariseren, dat hij een inschrijvingsnummer had gevraagd en de berekening van de bijdragen op zijn naam.

Het onderzoek werd afgerond in januari 2004, waarna de RSZ overging tot ambtshalve inschrijving van de heer U en betaling vorderde van de bijdragen voor de tewerkstelling van de heer F voor de periode van 2 november 2000 tot 24 juli 2001.

Uit het rekeninguittreksel afgesloten op 21 oktober 2005 blijkt een saldo ten bate van de RSZ van 11.432,16 EUR.

Met aangetekende brief van 12 maart 2006 betwistte de heer U de vordering van de RSZ, op grond van het argument dat hij nooit werkgever was geweest en nooit werknemers in dienst had gehad voor zijn persoonlijke rekening.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 18 oktober 2006 vorderde de RSZ voor de Arbeidsrechtbank te Brussel betaling door de heer U van 11.432,16 EUR, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf de dag van het rekeninguittreksel tot op de dag van betaling. De RSZ vorderde tevens de veroordeling van de heer U tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met verstekvonnis van 10 november 2006 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en gegrond. De heer U werd veroordeeld tot betaling van de gevorderde bedragen, doch er werd slechts wettelijke intrest toegekend vanaf 22 oktober 2006.

c.-

Op 31 januari 2007 tekende de heer U verzet aan tegen dit vonnis.

d.-

Met vonnis van 8 november 2010 verklaarde de arbeidsrechtbank het verzet ontvankelijk doch ongegrond. Het bestreden vonnis werd bevestigd in alle beschikkingen, behalve wat de datum betreft vanaf wanneer de wettelijke intrest diende te worden toegekend, die werd bepaald op 22 oktober 2005.

De heer U werd verwezen in de kosten van het geding, begroot op de minimale rechtsplegingsvergoeding. Het vonnis werd uitvoerbaar verklaard bij voorraad.

e.

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

f.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 11 maart 2011, tekende de heer U beroep aan tegen het vonnis van 8 november 2010. Hij vorderde dat het arbeidshof het bestreden vonnis zou hervormen.

g.-

Met conclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 5 augustus 2012, tekende de RSZ incidenteel beroep aan tegen het bestreden vonnis in de mate dat slechts het minimumbedrag aan rechtsplegingsvergoeding werd toegekend. Hij vordert dat voor beide aanleggen het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding zou worden toegekend.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld; zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

1. Het hoofdberoep

Aan de orde is de vraag of de heer F in de periode van 2 november 2000 tot 24 juli 2001 met de heer U verbonden was door een arbeidsovereenkomst.

Artikel 1 § 1 eerste lid van de RSZ-Wet bepaalt inderdaad dat de wet toepassing vindt op de werknemers en de werknemers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden.

Met toepassing van artikel 1315 eerste lid BW en 870 Ger.W. is het aan de RSZ om het bewijs te leveren van het feit dat de heer F in de periode van 2 november 2000 tot 24 juli 2001 met de heer U verbonden was door een arbeidsovereenkomst.

De RSZ is van oordeel dat het bewijs van het bestaan van een arbeidsovereenkomst wordt bewezen enerzijds door de bevestiging door de heer U in het proces-verbaal van verhoor, opgesteld door de inspectie van sociale wetten van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid op 21 november 2011, dat hij wat de heer F betreft, de toestand bij de RSZ zou regulariseren, en anderzijds de verklaringen van de heer F zelf.

Naar het oordeel van het arbeidshof kan met de verklaring van de heer U in het proces-verbaal van 21 november 2011 geen rekening worden gehouden.

Omwille van het openbare-orde karakter van de RSZ-wet is de bekentenis in deze materie niet toegelaten.

(vgl. met betrekking tot de toepassing van artikel 22ter RSZ-Wet: Arbh. Antwerpen 4 september 2003, RABG 2004, 891, noot D. Van Strijthem; voorziening tegen dit arrest verworpen door Cass. 24 april 2006, R.W. 2006-07, 1002)

Inderdaad mag in aangelegenheden van openbare orde niet met een bekentenis worden bewezen.

(vgl. Cass. 14 mei 1979, Pas. 1979, I 1077; Cass. 3 maart 1983, Pas. 1983, 737; Cass. 24 april 2006, R.W. 2006-07, 1002)

De verklaring van de heer F levert evenwel wel degelijk het bewijs op van het bestaan van een arbeidsovereenkomst met de heer L

Ten onrechte argumenteert de heer U dat de heer F gedwongen werd deze verklaring te ondertekenen. Ter zake moet worden vastgesteld dat de heer F zijn verklaring heeft bevestigd en ondertekend, en geen enkel element in het dossier toelaat aan de geloofwaardigheid van deze verklaring te twijfelen, des te meer wanneer moet worden vastgesteld dat geen verdere verklaring van de heer F wordt bijgebracht waarin deze bevestigd dat hij zijn vorige verklaring onder dwang heeft afgelegd.

De arbeidsovereenkomst kan worden omschreven als de overeenkomst waarbij een werknemer zich ertoe verbindt tegen loon en onder gezag van een werkgever arbeid te verrichten.

In voorliggende betwisting blijkt uit de verklaring van de heer F dat hij voor de heer U: arbeid verrichte (schilderwerken, plaatsen van LPG-installaties, onderhoud van vliegtuigen, ...) en tevens dat hij hiervoor werd betaald, waarbij hij aangeeft niet per uur te worden betaald door de 'baas', doch wel forfaitair.

Voor het bestaan van een arbeidsovereenkomst is verder vereist dat de werknemer zijn arbeid verricht in een verhouding van ondergeschiktheid aan of onder het gezag van de werkgever.

Het uitoefenen van gezag houdt de bevoegdheid in leiding te geven en toezicht te houden, zelfs indien deze bevoegdheid niet effectief uitgeoefend wordt.
(vgl. Cass. 18 mei 1981, Arr. Cass. 1980-81, 1080)

Het is voldoende dat de werkgever het recht heeft aan de werknemer bevelen te geven over de organisatie en de uitvoering van het overeengekomen werk.
(vgl. Cass. 13 juni 1968, Arr. Cass. 1968, 1239)

De voor de arbeidsovereenkomst kenmerkende gezagsverhouding bestaat inderdaad zodra iemand in feite gezag kan hebben over andermans handelingen.
(vgl. Cass. 15 februari 1982, R.W. 1982-83, 2210; Cass. 23 juni 1997, Arr. Cass. 1997, 694; Cass. 27 april 1998, Arr. Cass. 1998, 471)

De feitenrechter beoordeelt op grond van een onaantastbare beoordeling in feite of er al dan niet ondergeschiktheid aanwezig is.
(vgl. Cass. 14 maart 1978, Arr. Cass. 1978, 825)

Bij het onderzoek naar het bestaan van een band van ondergeschiktheid is de rechter ertoe gehouden de feitelijke toestand aan de hand van alle feitelijke elementen van de zaak te onderzoeken.
(vgl. Cass. 11 januari 1978, Arr. Cass. 1978, 558; Cass. 7 september 1992, Soc. Kron. 1993, 13, noot; Cass. 3 mei 2004, R.W. 2004-2005, 1220, met noot K. Nevens)

Uit de verklaring van de heer F blijkt dat de heer U: wel degelijk gezag uitoefende over de heer F: in voornoemde zin: men kan zich inderdaad niet inbeelden dat de heer F: de hierboven opgesomde werken aan goederen van de heer U zou uitvoeren zonder dat de heer U: hem dit gevraagd zou hebben.

Hierbij dient verder opgemerkt te worden dat de heer F: zijn activiteiten uitvoerde in een gebouw dat toebehoorde aan een Luxemburgse vennootschap waarvan de heer U: afgevaardigd bestuurder was, en dat minstens een deel van het materiaal waarmee de heer F: werkte eigendom was de 'baas'.

In die omstandigheden toont de RSZ op afdoende wijze aan dat de heer F met de heer U: verbonden was door een arbeidsovereenkomst.

Het hoger beroep dient dan ook als ongegrond te worden afgewezen.

2. Het incidenteel beroep

Artikel 1022 derde lid Ger.W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de

rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Naar het oordeel van het arbeidshof oordeelde de arbeidsrechtbank ten onrechte dat slechts het minimumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding diende te worden toegekend omdat slechts summier werd besloten. Inderdaad belet het feit dat partijen slechts summiere conclusies hebben neergelegd, niet dat de zaak een gewone complexiteit kent, wat de toekenning van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding verantwoordt.

Het incidenteel beroep is gegrond.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;

Verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk en gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis, doch enkel voor zover het de rechtsplegingsvergoeding beperkte tot het minimumbedrag;

Opnieuw recht doende, veroordeelt de heer U tot betaling aan de RSZ van 1.210,00 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank;

Bevestigt het bestreden vonnis in de overige beschikkingen;

Verwijst de heer U in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van beide partijen vereffend op 1.210,00 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Jean BOULOGNE,
Hedwig SILON,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,

griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Hedwig SILON

Jean BOULOGNE

Daniel RYCKX

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 24 mei 2012 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Daniel RYCKX

